

не би спавале, то това затмѣние не е до толкова забѣлжително, защото не произвежда такава темнота, каквато произвежда слънечното.“ — „А отъ какво са затмѣнява и месѣчината?“ — „За това ти би трѣбало и самъ да са усѣтишъ. А ако са случва, щото месѣчината да стои предъ слънцето, то защо това да са не случи и обратно?“ — „Какъ обратно?“ — „А така, знаешъ, на срѣдата да стои не месѣчината, а земята.“ — „А какъ може това да бѣде?“ — „Накъ си ти забравилъ! Припомни си топката. Не помнишъ ли ти, че твоята глава твърде чѣсто стоѣше между свѣщъта и топката?“ — „А-а-а! Тжй, тжй, тжй! Въ опова време, когато става пълнолунието.“ — „Ето видишъ ли сега, че ти би трѣбало и самъ да са усѣтишъ!“ — „Азъ това и самъ знаехъ, ала искахъ да са увѣра. Азъ искахъ за друго нѣщо да ви попитамъ...“ — „Слушай. Когато земята стои въ срѣдата и на една права линия между слънцето и месѣчината, — ни по-горе, ни по-доде, — то сѣнката ѝ пада на месѣчината, слѣдователно тогава и месѣчината са затмѣнява.“ — „Ето що мислѣхъ азъ да ви попитамъ, г. Алексѣвичъ! Истина ли е онзи старецъ прочелъ въ една книжка, че въ тоя и тоя день слънцето ще да са изгуби?“ — „Ти искашъ да кажешъ, да стане затмѣние, защото слънцето нѣкога нѣма да са изгуби.“ — „Азъ искахъ да кажа затмѣние.“ — „А що ти мислишъ? И за това нѣщо не би трѣбало ти да са чудишъ. Учените са изнамериле и на кое мѣсто, и въ кой день, и въ